

Arrest

nr. 286 198 van 15 maart 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. ILKSOY
Diestsestraat 10 / 2
3540 HERK-DE-STAD

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 27 september 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 september 2022 tot het opleggen van een inreisverbod van twee jaar (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 oktober 2022 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. ILKSOY, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Ö. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 september 2022 komt de verzoeker, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, België binnen via Brussel nationale luchthaven. De verzoeker is in het bezit van een visum type C (kort verblijf), uitgereikt door de Hongaarse autoriteiten. Het visum is geldig voor de periode van 1 september 2022 tot 17 oktober 2022.

Op 14 september 2022 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen.

Op 14 september 2022 wordt de verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) van twee jaar opgelegd. Dit inreisverbod is de thans bestreden beslissing, die op 15 september 2022 aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Betrokkene werd gehoord door de PZ CARMA op 14 september 2022 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer:

Naam : A. (...)

voornaam : U. (...)

geboortedatum : (...).1967

geboorteplaats : Kazachstan

nationaliteit : Kazachstan

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 14 september 2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

Betrokkene werd al werkend aangetroffen en bezit geen arbeidskaart of single permit. (PV zal worden opgesteld door de sociale inspectiediensten)

Betrokkene heeft niet getwijfeld om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart dat hij in België is sinds begin september 2022. Hij is in België omdat zijn broer hier woonachtig is, in Tongeren. Hij heeft niet in België, noch in een ander Europees land internationale bescherming aangevraagd. Hij keerde niet terug naar zijn herkomstland omdat zijn visum nog geldig is. Zijn vingerafdrukken werden niet in een ander Europees land afgenomen. Hij heeft geen partner met wie hij een duurzame relatie heeft, noch kinderen in België. In zijn herkomstland wonen zijn vrouw en 4 kinderen.

Wat betreft de verwijzing van betrokkene naar zijn in België verblijvende broer, moet opgemerkt worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In EZZOUHDI c. Frankrijk (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan.

We stellen vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Kazachstan een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of

bestrafingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Ter terechtzitting wijst de voorzitter erop dat de verzoeker op 15 december 2022 een bijkomend stuk met bijlagen naar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) heeft verstuurd: "*nota met korte repliek en opmerkingen in verband met de actuele situatie van betrokkene*", hoewel de procedure inquisitoriaal van aard is en er in de beschikking van 24 november 2022 in toepassing van artikel 39/62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de partijen enkel en specifiek werd gevraagd om inlichtingen en bescheiden over te maken met betrekking tot de actuele situatie van de verzoeker, die mogelijks een gevolg kunnen hebben voor de behandeling van het beroep en met name toe te lichten of de verzoeker nog in België is of hij desgevallend het voorwerp heeft uitgemaakt van een statuutswijziging.

De advocaat van de verweerder heeft ter terechtzitting gevraagd om de stukken die de advocaat van de verzoeker op 15 december 2022 naar de Raad heeft verstuurd uit de debatten te weren aangezien deze niet werden neergelegd voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. Wat het bij deze nota gevoegde stuk 5 (DPA-Jbox attest) betreft, stelt de advocaat van de verweerder echter zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

De Raad wijst erop dat het neerleggen van een aanvullende nota in het kader van een annulatieberoep niet voorzien is in de Vreemdelingenwet, noch in het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad moet de door de verzoeker op 15 december 2022 overgemaakte "*nota met kort repliek en opmerkingen in verband met de actuele situatie van betrokkene*" dan ook niet als een processtuk in zijn beoordeling betrekken. Nog moet worden opgemerkt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van deze beslissing kon beschikken. De verweerder kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissing geen kennis hebben van de stukken die de verzoeker pas voor het eerst aanbrengt door middel van diens aanvullende nota en hij kon hiermee dus ook geen rekening houden. De bij de aanvullende nota van 15 december 2022 gevoegde stukken 6 tot en met 9, die blijkens deze nota betrekking hebben op de middelen en op de gegrondheid van het beroep, kunnen dus niet dienstig worden aangebracht in het kader van de huidige beroepsprocedure (RvS 1 september 1999, nr. 81.172; RvS 19 november 2002, nr. 112.681). De bij de aanvullende nota gevoegde stukken 6 tot en met 9 worden derhalve uit de debatten geweerd. De aanvullende nota zelf wordt eveneens uit de debatten geweerd, met uitzondering van hetgeen hierna volgt.

De aanvullende nota wordt echter wel aanvaard waar de verzoeker, in antwoord op de beschikking van 24 november 2022, laat weten dat hij thans niet meer in België, maar in Kazachstan, verblijft. Daarnaast moeten ook alle stavingstukken, die de ontvankelijkheid van het beroep betreffen, door de Raad in rekening worden genomen. De ontvankelijkheid van het beroep raakt immers de openbare orde. Bovendien moet de verzoeker in staat worden gesteld om de door de verweerder opgeworpen exceptie te weerleggen met concrete gegevens. Het hiertoe bij de aanvullende nota gevoegde stuk 5 (kopie van

het verzendingsbewijs via Jbox), de concrete betwisting van de laattijdigheid van het beroep en de mededeling dat de verzoeker niet meer in België verblijft maar in Kazachstan, worden bijgevolg niet uit de debatten geweerd.

3. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen van de verweerder die van 28 oktober 2022 dateert, heeft de verweerder volgende exceptie opgeworpen:

“De bestreden beslissing van 14.9.2022 werd dezelfde dag per drager aan verzoekende partij betekend. Verzoekende partij meldt dit ook bij het voorwerp van zijn verzoekschrift dat de beslissing hem betekend is op 15.9.2022. In voorkomend geval zijn de volgende termijnen van beroep van toepassing.

De beroepstermijn begint te lopen wanneer de kennisgeving is gebeurd bij aangetekende brief of bij gewone brief, vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten overhandigd werd tenzij de geadresseerde het tegendeel bewijst (art.39/57, §2, 2° van de Vreemdelingenwet). Wanneer de kennisgeving bij drager is gebeurd begint de beroepstermijn de volgende dag te lopen.

De dag van de akte die het uitgangspunt is van de termijn wordt er niet in begrepen. De vervalddag wordt in deze termijn gerekend. Is die dag echter een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag, dan wordt de vervalddag verplaatst op de eerstvolgende werkdag (art. 39/57, §2, al.2 van de Vreemdelingenwet en art. 4 §2 van KB van 21.12.2006).

Beroepstermijn is in casu 10 dagen gezien verzoeker zich in het gesloten centrum te Vottem bevindt.

De laatste dag voor het hoger beroep was in casu 25.9.2022 maar doordat deze op een zondag viel is de vervalddag verschoven naar maandag 26.9.2022 en verzoeker heeft zijn verzoekschrift ingediend op 27.9.2022. Het verzoekschrift is daarmee niet tijdig ingediend.

Het beroep is onontvankelijk.”

Op 15 december 2022 maakt de advocaat van de verzoeker extra stukken aan de Raad over, waaronder een “nota met korte repliek en opmerkingen in verband met de actuele situatie van betrokkene” waarbij ook een DPA-Jbox verzendingsattest wordt bijgevoegd waaruit blijkt dat het verzoekschrift per Jbox is verzonden op 26 september 2022 om 23:59:28 (stuk 5).

Ter terechtzitting legt de advocaat van de verzoeker het origineel neer van het DPA-Jbox verzendingsattest.

Ter terechtzitting werd aan de verwerende partij gevraagd of de exceptie, gelet op deze nieuwe gegevens, wordt gehandhaafd. De advocaat die voor de verweerder verschijnt, heeft hierop te kennen gegeven zich hieromtrent te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

De Raad stelt vast dat uit het door de verzoeker bijgebrachte DPA-Jbox verzendingsattest blijkt dat het verzoekschrift per Jbox is verzonden op 26 september 2022 om 23:59:28. De verweerder kan derhalve niet worden bijgetreden waar hij voorhield dat het beroep op 27 september 2022 werd ingediend.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid *ratione temporis* wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 44bis, § 4, van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel, van de redelijkheidsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

“De bestreden beslissing stelt dat het inreisverbod werd afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten :

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.

Uit de bijlage 13septies (stuk 4) blijkt dat om de volgende redenen geen termijn voor vrijwillig vertrek werd gegeven :

‘Er bestaat een risico op onderduiken :

Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden’.

Het weze opgemerkt dat voormelde redenen niet eens op de bestreden beslissing werden vermeld zodat het voor verzoeker, die de Belgische wetgeving niet kent, een raadsel is om welke redenen aan hem een inreisverbod werd opgelegd.

Mocht het voormelde niet afdoend zijn om tot nietigverklaring en schorsing over te gaan, dan roept verzoeker wederom met meeste eerbied het volgende in :

Op welke basis meent verwerende partij dat er in casu een risico is op onderduiken? Op welke basis meent verwerende partij dat verzoeker niet meewerkt of niet heeft meegewerkt met de overheden?

Verzoeker werd letterlijk de eerste luttele minuten van zijn aankomst op de werkplaats van zijn broer tegengehouden door de sociale inspectie en heeft volledige medewerking verleend aan het verhoor. Hij heeft zich ook niet verzet tegen de vasthouding en de daaropvolgende opsluiting in het gesloten centrum te Vottem.

Het is verzoeker dan ook een raadsel waarom er een gevaar zou zijn voor onderduiken. Hij heeft op geen enkel moment weerspanningheid vertoont of zelfs de indruk gegeven dat hij zou onderduiken. Hij verzweeg geen enkele informatie van de sociale inspectie, noch van andere autoriteiten.

Bovendien had en heeft verzoeker een geldig en legaal verblijf zodat van onderduiken in eerste instantie niet eens sprake kon zijn ten tijde van de beslissing.

Vervolgens verwijst verwerende partij in haar beslissing naar de insinuatie van de sociale inspectie.

De sociale inspectie heeft geen enkel bewijs dat verzoeker aan het werken was (lees : arbeid verrichten) tegen een vergoeding.

Zoals hierboven uiteengezet betrof het enkel zeer beperkte hulp aan de broer A. A. (...) die wél legaal werd tewerkgesteld.

Verzoeker had inderdaad geen arbeidskaart of single permit. Verzoeker had dit ook niet nodig aangezien hij geen werk of arbeid zou verrichten in België. Verzoeker heeft een tijdelijk legaal verblijf in België om zijn broer te bezoeken, niets meer niets minder.

Verzoeker wordt beschuldigd van zwartwerk terwijl hij geen zwartwerk verrichtte. De sociale inspectie heeft hiertoe geen enkel bewijs. Het simpele feit dat een familielid op dezelfde werkplaats wordt aangetroffen, wil daarom niet zeggen dat hij of zij daar arbeid zou verrichten tegen vergoeding.

De sociale inspectie draagt hierin bewijslast maar schiet manifest tekort. Verwerende partij kan zich uiteraard niet beroepen op dergelijke eenzijdige vaststellingen die door geen enkel gegeven, noch stuk gestaafd of onderbouwd worden.

Zelfs indien de vaststellingen van de sociale inspectie terecht zouden zijn, echter quod non, kan geen inreisverbod opgelegd worden:

Ingevolge het arrest nr. 169.732 dd. 14.06.2016 concludeerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat geen inreisverbod kan worden uitgereikt wegens de loutere vaststelling van zwartwerk.

De Dienst Vreemdelingen zaken moet immers rekening houden met de interpretatie van de notie 'gevaar voor openbare orde' door het Europese Hof van Justitie.

Artikel 74/11, §1, eerste en tweede lid Verblijfswet (Vw) bepaalt dat de beslissing tot uitwijzing gepaard gaat met een inreisverbod van maximum drie jaar als onder meer geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan.

De beslissing tot uitwijzing bepaalt volgens artikel 74/14, §2, 3° Vw. Een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn als een derdelander een gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid is.

Om te kunnen besluiten tot 'een gevaar voor de openbare orde' moest de Dienst Vreemdelingen zaken volgens de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen rekening houden met de rechtspraak van het Hof van Justitie van de EU (HvJ).

Deze rechtspraak stelt dat:

- per geval nagegaan moet worden of de persoonlijke gedragingen van de betrokkene een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen*
- er niet mag uitgegaan worden van een algemene praktijk of een vermoeden*
- er rekening gehouden moet worden met de persoonlijke gedragingen van de betrokkene en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde*
- verdacht zijn van het plegen van een misdrijf of daarvoor veroordeeld zijn op zich niet voldoende is (HvJ, C-554/13 van 11/6/15)*
- er sprake moet zijn van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige dreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (HvJ, C-430/10 van 17/11/11)*

De bewijslast in deze ligt dus duidelijk bij de Dienst Vreemdelingen zaken, verwerende partij. Zij moet aannemelijk maken dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde vormt.

De Dienst Vreemdelingen zaken mag de vaststelling van zwartwerk niet aangrijpen om ervan uit te gaan dat verzoeker zich waarschijnlijk ook in de toekomst hieraan zal zondigen.

De Dienst Vreemdelingen zaken moet in ieder geval afwegen in welke mate zwartwerk in het concrete geval beschouwd kan worden als

- een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast of*
- een risico op een nieuwe schending van de openbare orde*

In casu wordt een inreisverbod opgelegd met de volgende motivering:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.

Zoals hierboven uitdrukkelijk vermeld werd dit niet eens verder toegelicht of gemotiveerd.

De simpele verwijzing naar het feit dat geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, is uiteraard onvoldoende om tot het opleggen van een inreisverbod te beslissen.

Dat verzoeker te goeder trouw was en eerlijk toegaf enkel beperkte hulp te hebben geboden aan zijn broer A. A. (...) blijkt ook uit het proces-verbaal van verhoor. Het tegendeel kan niet bewezen worden, noch door verwerende partij, noch door de sociale inspectie.

Verzoeker kent de Belgische wetten niet en hem kan dan ook moeilijk verweten worden dat hij niet eens op de werf aanwezig mag zijn, zelfs niet uit nieuwsgierigheid voor het werk dat zijn broer uitoefent.

Op 29.09.2022 wordt verzoeker gerepatrieerd naar Kazachstan en kan hij niet meer inreizen, niet alleen in België, maar in de gehele Schengenzone. Dit is een zeer verregaande maatregel, niet alleen in ruimte maar ook in tijd. De maatregel is overigens niet redelijk, noch proportioneel.

De broer van verzoeker en andere leden van de familie wonen nochtans legaal in de Schengenzone (o.a. in België) en met de bestreden beslissing wordt verzoeker dus gedwongen om afgescheiden te leven van zijn familie. Dit op zich is tevens een schending van zijn recht op een familieleven.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan niet zomaar stellen dat in casu sprake was van zwartwerk en, zelfs indien hiervan sprake zou zijn, dat dit leidt tot een gevaar voor de openbare orde. Dit is zeker niet mogelijk als men het bedrieglijk karakter van het zwartwerk niet eens kan bewijzen.

De dienst Vreemdelingenzaken zijn onzorgvuldig geweest daar zij geen fatsoenlijk onderzoek hebben gevoerd naar verzoeker en zijn motieven.

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Het recht van verzoeker om op basis van zijn Schengenvisum te kunnen genieten van het vrij verkeer en van vrije vestiging wordt op die manier ook uitgehold.

Er is kennelijk ook een schending van artikel 8 EVRM.

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende :

- 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*

Dat verzoeker in de toekomst eventueel opnieuw (voor een korte of langere periode) een bezoek wenst te doen bij zijn familie in België, dat aan dit familieleven op onrechtmatige en disproportionele wijze afbreuk wordt gedaan in verhouding tot het doel dat men nastreeft. Het gaat immers om het belang van de openbare orde, een nationaal belang dat niet mag raken aan de fundamentele rechten, in casu het fundamentele recht op een privé- en familieleven zoals bepaald in art 8 E.V.R.M., of Europese grondwettelijke principes zoals het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel.

Dat de bestreden beslissing in casu op disproportionele wijze ingrijpt op het privé- en familieleven van verzoeker daar deze er toe leidt, dat in geval van uitwijzing, verzoeker gescheiden zal moeten leven van zijn broer in schending met art. 8 E.V.R.M.

Dat de bescherming van deze wettekst moet toegepast worden op het privé- en familieleven de familie in zijn geheel.

Dat een inbreuk op art. 8 E.V.R.M. weliswaar toegelaten is als de maatregelen genomen zijn op basis van een grond voorzien door de wet, dit is echter niet het geval wanneer de bestreden beslissing duidelijk onregelmatig is en wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de verwijdering van de betrokkene een inbreuk op een fundamenteel recht zou uitmaken, in casu art. 8 E.V.R.M. of een inbreuk op de internationale en grondwettelijke normen zou uitmaken die superieur zijn zoals het gelijkheidsbeginsel en het beginsel van non-discriminatie ;

Zelfs wanneer men dus niet tot de conclusie zou komen dat er inderdaad een schending is van het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, is het overduidelijk dat de Belgische Staat tekort schiet in haar zorgvuldigheidsplicht en de plicht tot formele motivering. De bestreden beslissing toont immers geen enkel spoor van een volledige, en nochtans door Europese regelgeving verplicht gemaakte belangenafweging.

De dienst Vreemdelingenzaken zijn onzorgvuldig geweest daar zij geen fatsoenlijk onderzoek hebben gevoerd naar verzoeker en zijn standpunt aangaande het zgn. verrichten van arbeid.

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is."

4.2. Beoordeling

4.2.1. De verzoeker voert in de aanhef van het enig middel onder meer de schending van artikel 44bis, § 4, van de Vreemdelingenwet aan. Hij laat echter na om deze schending concreet toe te lichten. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen: "een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden" (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoeker in zijn verzoekschrift niet uiteen op welke wijze hij artikel 44bis, § 4, van de Vreemdelingenwet door de bestreden beslissing geschonden acht.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

4.2.2. Inzake de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, stelt de Raad vast dat in de bestreden akte wel degelijk de determinerende motieven, zowel in rechte als in feite, worden aangegeven op basis waarvan de beslissing is genomen. Er wordt immers uitdrukkelijk verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bevat ook een motivering in feite waarom de verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd. Er wordt met name vastgesteld dat er voor het vrijwillig vertrek geen termijn is toestaan.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

In casu maakt de bestreden beslissing toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet om de verzoeker een inreisverbod op te leggen.

Artikel 74/11, § 1, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)"

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet volgt dat de verweerder in beginsel verplicht is een inreisverbod op te leggen "indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan" of "indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd". Artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bepaalt immers op stellige wijze dat de beslissing tot verwijdering "gepaard gaat met" een inreisverbod indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Deze

principiële verplichting tot het opleggen van een inreisverbod is ingevoerd in omzetting van artikel 11, lid 1, van de Terugkeerrichtlijn.

Uit de bewoordingen van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, en meer bepaald uit het gebruik van het nevenschikt voegwoord “of”, blijkt dat de toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° of van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet reeds volstaat om een inreisverbod op te leggen.

De gemachtigde is dan ook reeds overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet in principe verplicht om een inreisverbod op te leggen. Dat er een algemene verplichting is om een inreisverbod op te leggen, blijkt tevens uit het bepaalde in artikel 74/11, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet dat voorziet dat de gemachtigde zich “kan” onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen. De gemachtigde heeft dus wel “de mogelijkheid” om in individuele gevallen en om humanitaire redenen geen inreisverbod op te leggen, doch dit doet geen afbreuk aan de algemene regel dat een inreisverbod moet worden opgelegd. Het is dan ook niet de algemene regel (het opleggen van het inreisverbod) maar de uitzondering (geen inreisverbod opleggen) die noopt tot een specifieke motivering. De beslissing om een inreisverbod op te leggen (los van de geldingstermijn ervan) is dan ook op pertinente en draagkrachtige wijze gemotiveerd door de loutere vaststelling dat het inreisverbod gepaard gaat met een verwijderingsbeslissing waarbij voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of de vaststelling dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd.

Aangezien het buiten elke betwisting staat dat het thans bestreden inreisverbod gepaard gaat met een verwijderingsbeslissing die geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek toestaat en gelet op de verplichting om in die omstandigheden een inreisverbod op te leggen in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, dient te worden vastgesteld dat de beslissing om een inreisverbod op te leggen (los van de geldingstermijn ervan) reeds op draagkrachtige en pertinente wijze is gemotiveerd door de loutere toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet.

In tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, dient de gemachtigde niet nogmaals uiteen te zetten waarom de verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan bij het bevel om het grondgebied te verlaten. Waar de verzoeker zich de vraag stelt op welke basis de verweerder meent dat er in zijn hoofd een risico op onderduiken is en op welke basis de verweerder meent dat de verzoeker niet meewerkt of heeft meegewerkt met de overheden, is het betoog van de verzoeker gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Het stond de verzoeker vrij om deze beslissing aan te vechten.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing tevens specifiek gemotiveerd waarom de gemachtigde bij het opleggen van het inreisverbod heeft geopteerd voor een geldingsduur van twee jaar. In de bestreden akte kan hieromtrent worden gelezen:

“Betrokkene werd al werkend aangetroffen en bezit geen arbeidskaart of single permit. (PV zal worden opgesteld door de sociale inspectiediensten)

Betrokkene heeft niet getwijfeld om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart dat hij in België is sinds begin september 2022. Hij is in België omdat zijn broer hier woonachtig is, in Tongeren. Hij heeft niet in België, noch in een ander Europees land internationale bescherming aangevraagd. Hij keerde niet terug naar zijn herkomstland omdat zijn visum nog geldig is. Zijn vingerafdrukken werden niet in een ander Europees land afgenomen. Hij heeft geen partner met wie hij een duurzame relatie heeft, noch kinderen in België. In zijn herkomstland wonen zijn vrouw en 4 kinderen.

Wat betreft de verwijzing van betrokkene naar zijn in België verblijvende broer, moet opgemerkt worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In EZZOUHDI c. Frankrijk (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat “de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de

bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan.

We stellen vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Kazachstan een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

Gelet op het geheel van deze concrete en op het specifieke geval van de verzoeker toegespitste motieven, dient te worden vastgesteld dat de verzoeker wel degelijk genoegzaam en op pertinente en draagkrachtige wijze op de hoogte werd gesteld van de redenen waarom er, gelet op de relevante omstandigheden van verzoekers individueel geval, werd geopteerd voor een inreisverbod van twee jaar. De opgegeven motieven volstaan om de verzoeker het nodige inzicht te verschaffen van de juridische en feitelijke redenen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen. Uit de verdere uiteenzetting van het enig middel blijkt bovendien dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en dat hij deze aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Er is dan ook voldaan aan de verplichting om de beslissing op afdoende wijze te motiveren.

Een schending van de formele motiveringsplicht of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

4.2.3. Waar de verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de motieven van de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is

uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

De materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM en in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd getroffen.

4.2.4. Artikel 74/11, § 1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd waarom de verzoeker een inreisverbod met een duur van twee jaar wordt opgelegd:

“Betrokkene werd al werkend aangetroffen en bezit geen arbeidskaart of single permit. (PV zal worden opgesteld door de sociale inspectiediensten)

Betrokkene heeft niet getwijfeld om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart dat hij in België is sinds begin september 2022. Hij is in België omdat zijn broer hier woonachtig is, in Tongeren. Hij heeft niet in België, noch in een ander Europees land internationale bescherming aangevraagd. Hij keerde niet terug naar zijn herkomstland omdat zijn visum nog geldig is. Zijn vingerafdrukken werden niet in een ander Europees land afgenomen. Hij heeft geen partner met wie hij een duurzame relatie heeft, noch kinderen in België. In zijn herkomstland wonen zijn vrouw en 4 kinderen.

Wat betreft de verwijzing van betrokkene naar zijn in België verblijvende broer, moet opgemerkt worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In EZZOUHDI c. Frankrijk (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat “de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden”. De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan.

We stellen vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Kazachstan een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

De verzoeker betwist dat hij zwartwerk verrichtte. Hij benadrukt dat de sociale inspectie geen enkel bewijs heeft dat hij aan het werken was tegen een vergoeding en hij stelt dat het ging om zeer beperkte hulp aan zijn broer A.A. die wel legaal werd tewerkgesteld. De verzoeker betoogt dat het simpele feit dat een familielid op dezelfde werkplaats wordt aangetroffen daarom nog niet wil zeggen dat hij of zij daar arbeid zou verrichten tegen een vergoeding. Hij voert aan dat de bewijslast bij de sociale inspectie ligt, maar dat deze hierin manifest tekort schiet en dat de verweerder zich niet kan beroepen op eenzijdige vaststellingen die door geen enkel gegeven, noch stuk gestaafd of onderbouwd worden.

De verzoeker viseert volgend motief uit de bestreden beslissing:

"Betrokkene werd al werkend aangetroffen en bezit geen arbeidskaart of single permit. (PV zal worden opgesteld door de sociale inspectiediensten)

Betrokkene heeft niet getwijfeld om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel"

Nergens in de bestreden akte wordt echter gesteld dat de verzoeker, gelet op de vaststelling van zwartwerk, een gevaar zou vormen voor 's lands openbare orde. De verweerder heeft overigens een inreisverbod van twee jaar opgelegd, en hij heeft er dus niet voor geopteerd om gebruik te maken van de door artikel 47/11, §1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet voorziene mogelijkheid om een inreisverbod van meer dan vijf jaar op te leggen indien de betrokken derdelander een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De verweerder heeft ook niet de maximumtermijn van drie jaar gehanteerd die krachtens artikel 74/11, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet kan worden opgelegd. Bij de keuze om een inreisverbod van twee jaar op te leggen, heeft de verweerder voorts enkel verwezen naar de vaststelling van zwartwerk, het belang van de immigratiecontrole en de bescherming van 's lands economische en sociale belangen, doch niet naar enig gevaar voor de openbare orde dat van de verzoeker zou uitgaan. De verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat de verweerder diende te bewijzen dat hij een ernstig en actueel gevaar voor de openbare orde vormt.

Waar de verzoeker betoogt dat de verweerder zich beroept op eenzijdige vaststellingen van zwartwerk die door geen enkel gegeven, noch stuk worden gestaafd of onderbouwd, merkt de Raad op dat de vaststellingen van de verweerder wel degelijk worden ondersteund door objectieve gegevens en stukken. In het administratief dossier bevindt zich met name een administratief rapport, opgesteld en verzonden door D. B., eerste hoofdinspecteur bij de federale politie. Uit dit verslag van 14 september 2022 blijkt dat de verzoeker door D.B. van de politiezone PZ CARMA op heterdaad al werkend werd aangetroffen, waarbij werd vastgesteld dat het een zwartwerker betreft. De bestreden beslissing steunt aldus op de bevindingen van de eerste hoofdinspecteur D.B. van de politiezone PZ CARMA, die de verzoeker op heterdaad aantrof toen hij zwartwerkte. Hierbij wordt ook verwezen naar het nummer van het proces-

verbaal dat door deze politiebeambte werd opgesteld. De verzoeker brengt geen gegevens bij die de vaststellingen van de politie zouden kunnen weerleggen. Bijgevolg toont hij ook niet aan dat de verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing niet uitging van de juiste feitelijke gegevens. De verzoeker kan overigens niet dienstig aanvoeren dat het simpele feit dat een familielid op dezelfde werkplaats wordt aangetroffen daarom nog niet wil zeggen dat hij of zij daar arbeid zou verrichten tegen een vergoeding. In het bij het verzoekschrift gevoegde stuk 2 verklaart de verzoeker immers zelf dat hij met zijn broer meeging naar de werf om te kijken “of te helpen” en dat hij hem schroeven aangaf bij het plaatsen van een reclamepaneel. De loutere verklaringen van de verzoeker en van de werkgever van verzoekers broer (inventaris verzoekschrift, stukken 2 en 3), kunnen de politionele vaststellingen, die blijken uit het administratief dossier, bovendien niet weerleggen.

De verzoeker toont derhalve niet aan dat de verweerder zich heeft gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of incorrecte motieven.

De verzoeker verwijst naar 's Raads arrest met nummer 169 732 van 14 juni 2016 en betoogt dat hem geen inreisverbod kan worden opgelegd op grond van de loutere vaststelling van zwartwerk. Ten eerste wordt erop gewezen dat dit arrest geen precedentenwerking heeft zodat met de loutere verwijzing en citering ervan geen onwettigheid wordt aangetoond. Bovendien kunnen de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het voornoemde arrest niet worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Het arrest nr. 169 732 betreft immers een inreisverbod van drie jaar, waarbij uitdrukkelijk werd gesteld dat er, gelet op het zwartwerk van de betrokkene, een risico bestond tot een nieuwe schending van de openbare orde en dat om die reden een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd. Een dergelijke motivering ligt thans niet voor. Daarnaast dient in herinnering te worden gebracht dat de verweerder verplicht was om in het voorliggend geval een inreisverbod af te leveren, nu er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan (zie *supra*). De verzoeker dwaalt dan ook waar hij laat uitschijnen dat het inreisverbod werd opgelegd op grond van de loutere vaststelling van zwartwerk.

De verzoeker verwijst in dit kader ook naar de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot de interpretatie van het begrip ‘openbare orde’.

Deze rechtspraak is, in tegenstelling tot het arrest waarnaar hij verwijst, in deze zaak niet dienstig. Het thans bestreden inreisverbod werd opgelegd in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet omdat de verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend en niet in toepassing van artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet omdat hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid en uit niets blijkt dat voor een geldingstermijn van twee jaar werd geopteerd om redenen van openbare orde (zie *supra*).

In de mate dat het betoog van de verzoeker is gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 14 september 2022, wordt erop gewezen dat deze beslissing niet het voorwerp uitmaakt van het thans voorliggende beroep. Louter ten overvloede wordt erop gewezen dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 14 september 2022 werd genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 8°, en artikel 74/14, § 3, 1°, van de Vreemdelingenwet en dan ook niet steunt op het gegeven dat de verzoeker een gevaar zou vormen voor de openbare orde. Het betoog van de verzoeker dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde is bijgevolg hoe dan ook niet dienstig.

De verzoeker brengt verder geen specifieke elementen, eigen aan zijn geval, bij waarmee de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.2.5. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt uiteraard in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad kijkt dan ook in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoeker betoogt dat hij in de toekomst opnieuw voor een korte of langere periode een bezoek wenst te brengen aan zijn familie in België en dat aan dit familieleven op een onrechtmatige en disproportionele wijze afbreuk wordt gedaan, in verhouding tot het doel dat men nastreeft. Volgens de verzoeker wordt op disproportionele wijze ingegrepen op het recht op zijn privé- en familieleven nu hij gescheiden zal moeten leven van zijn broer.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

"Wat betreft de verwijzing van betrokkene naar zijn in België verblijvende broer, moet opgemerkt worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In EZZOUHDI c. Frankrijk (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan."

Aldus heeft de verweerder, onder verwijzing naar de relevante rechtspraak van het EHRM, vastgesteld dat de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs beschermingswaardig zijn zonder dat bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond en dat de verzoeker dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid ten aanzien van zijn broer en *vice versa* niet aantoonde. In se betwist de verzoeker niet dat hij geen bijkomende elementen van afhankelijkheid ten aanzien van zijn broer heeft aangetoond.

De Raad wijst er bovendien op dat de verzoeker niet aantoonde dat zijn broer hem niet zou kunnen bezoeken in Kazachstan, zodat de verzoeker niet kan worden gevolgd in zijn kritiek dat hij door de bestreden beslissing gedurende twee jaar gescheiden zal worden van zijn broer. Bovendien maakt de verzoeker ook in het kader van het voorliggende beroep op geen enkele wijze concreet aannemelijk dat

er tussen hem en zijn broer bijkomende elementen van afhankelijkheid aan de orde zijn. Aan de andere kant moet worden opgemerkt dat het privé- en gezinsleven niet absoluut is en dat de Belgische staat wel degelijk een gerechtvaardigd belang kan doen gelden bij het voeren van een immigratiecontrole en de bescherming van de sociale en economische belangen. Tot slot heeft de verweerder slechts een inreisverbod van twee jaar opgelegd, daar waar hij krachtens artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet verplicht was om een inreisverbod op te leggen en hij hierbij een geldingsduur tot drie jaar kon bepalen. De verweerder heeft de geldingsduur van het inreisverbod dus reeds gemilderd. In deze omstandigheden blijkt niet en toont de verzoeker niet aan dat het bestreden inreisverbod op disproportionele wijze zijn privé- en/of familielevens belemmert.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan derhalve niet worden aangenomen.

4.2.6. Waar de verzoeker stelt dat hij zijn recht om op basis van zijn Schengenvisum te kunnen genieten van het vrij verkeer en van vrije vestiging wordt uitgehold en hij mede hieruit afleidt dat artikel 8 van het EVRM is geschonden, valt niet in te zien hoe deze kritiek in verband kan worden gebracht met de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming. Bovendien was verzoekers visum maar geldig voor 32 dagen met ingang van 1 september 2022 en blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat hij op 29 september 2022 werd verwijderd naar zijn land van herkomst, dit nadat hij hiermee vrijwillig akkoord ging. Het opleggen van het thans bestreden inreisverbod had bijgevolg slechts tot gevolg dat de verzoeker op 30 oktober 2022, en op 1 of 2 september 2022, niet terug naar het Schengengrondgebied kon afreizen op basis van het Schengenvisum dat hem werd uitgereikt door de Hongaarse autoriteiten. De verzoeker toont niet aan dat dit een buitenproportionele belangenschade met zich meebrengt, die niet in verhouding is met het door de verweerder nagestreefde doel.

4.2.7. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM, kan niet worden aangenomen.

Evenmin wordt aangetoond dat de verweerder op onzorgvuldige dan wel kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing kwam. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

De verzoeker toont evenmin een schending van het redelijkheidsbeginsel of van het proportionaliteitsbeginsel aan. De Raad merkt hieromtrent op dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu*, gelet op hetgeen voorafgaat, niet het geval is.

4.3. Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE